

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3777/2022
07.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Миросављевић, председника већа, Надежде Видић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Радослав Тадић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушик“ а.д. Ваљево, чији је пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 307/22 од 20.05.2022. године, у седници одржаној 07.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 307/22 од 20.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П1 570/21 од 21.12.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено решење туженог од 28.06.2021. године. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужилца код туженог засновала радни однос на неодређено време почев од 06.03.2017. године, на радном месту "...", па се тужени обавезује да тужилцу врати на рад, на наведено радно место, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилци на име трошкова поступка исплати 34.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 307/22 од 20.05.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20, 10/23 – други закон), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије туженог да другостепени суд није дао образложење за оцену изведених доказа и да побиијана пресуда садржи разлоге који су неразумљиви и противречни сами себи, указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која није прописана као ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је засновала радни однос код туженог на основу уговора о раду од 02.03.2015. године, на одређено време, за период од 05.03.2015. године до 30.04.2015. године, на пословима "...", а након тога је са туженим закључила више сукцесивних уговора о раду на одређено време, тако да јој је радни однос код туженог трајао укупно 4 године и 6 месеци. Тужиља је све време радила без прекида на истим пословима. Решењем туженог од 28.06.2021. године, тужиљи је престао радни однос са 31.06.2021. године, тако да је код туженог непрекидно радила почев од 05.03.2015. године до 31.06.2021. године на основу 8 закључених уговора о раду на одређено време на истим пословима. Уговори о раду закључени на одређено време од 05.03.2015. године, када је тужиља ступила на рад код туженог до 31.12.2016. године, не садрже основ за заснивања радног односа, а од 01.01.2017. године па накнадно, закљученим анексима радни однос је продужаван уз навођење разлога због потребе реализације пројекта по више различитих уговора.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење о отказу уговора о раду од 28.06.2021. године незаконито, због чега је исто поништено и утврђено да је тужиља код туженог засновала радни однос на неодређено време на основу члана 37. став 6. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

Одредбом члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1), послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2), ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Имајући у виду наведене законске одредбе произлази да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима

који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада по више уговора не може бити дуже од 24 месеца. У конкретном случају тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду, за период дужи од 24 месеца непрекидног рада, у коме је обављала исте послове "...". Закључивањем више уговора на одређено време тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца. С обзиром на то да је тужила непрекидно радила дуже од две године на истим пословима, а да је тужени као послодавац злоупотребио права из Закона о раду, произлази закључак да су по истеку 24 месеца, настали услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужила и након 02.03.2017. године (када је требало да јој престане радни однос, наставила да ради код туженог. Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је, дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, у границама постављеног тужбеног захтева, у смислу одредбе члана 37. став 1. и 6. Закона о раду. Зато су неосновани ревизијски наводи туженог којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужила засновала радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројеката туженог по уговорима, су без утицаја. По оцени Врховног суда наведена оклоност нема значаја, зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиле, на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиле, а за супротно, како то правилно закључују судови, тужени није пружио доказе.

Неоснован је ревизијски навод туженог да је тужба у овој правној ствари поднета протеком законом прописаног рока. Тужила је за повреду права сазнала у моменту престанка радног односа дана 31.06.2021. године, када јој је отказан уговор о раду. Како је тужба поднета 27.08.2021. године, следи да је поднета у оквиру законом прописаног рока од 60 дана од дана доношења решења којим је тужили повређено право.

С обзиром да је тужили радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, то је правилно као незаконито поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован, јер се преображени радни однос, сада као радни однос на неодређено време, не може законито отказати због протекла времена.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 153. став 1. и 154. ЗПП.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, то је применом члана 414. ЗПП, Врховни суд одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Драгана Миросављевић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**